

Arrest

nr. 122 441 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Malinké origine. U kende uw geboortedatum niet, maar weet wel dat u 22 jaar oud bent. U werd geboren in de stad Faranah, waar u opgroeide bij uw ouders en uw broers en zussen. Toen u zeven à acht jaar oud was stierven uw vader, A. C. (...), en uw moeder, K. M. (...), ten gevolge van een auto-ongeluk op de weg tussen Faranah en Gueckédou. Na hun overlijden kwam uw tante langs vaderskant, M. C. (...), u evenals uw broers en zussen ophalen. U ging bij haar en haar echtgenoot, B. T. (...), wonen in de stad Fria en groeide er op in de wijk Boual. U ging nooit naar school omdat u tante u niet stuurde en u leerde evenmin lezen of schrijven. Wel leerde u haarvlechten en bent u hierin ondertussen zeer bekwaam.

Op een voor u onbekende datum leerde u S. B. (...) kennen in de stad Fria. Eind 2008 begon u een relatie met hem. U wou met elkaar trouwen, maar uw tante M. (...) stond een huwelijk tussen u

beiden in de weg. Eind 2009 stapte ze immers op u af en gebood ze u te douchen en u netjes te kleden opdat u vervolgens een u onbekende man die op bezoek was zou gaan begroeten. Het bleek S. T. (...) te zijn, een rijke groothandelaar die uw tante de perfecte huwelijkskandidaat voor u vond. Ze drukte u dan ook op het hart lief te zijn tegen hem en ze vertelde u dat u met hem zou trouwen. U protesteerde en uw tante probeerde op u in te praten. Zo vertelde ze u dat ze in de problemen zou komen als u niet instemde met het huwelijk, aangezien ze uitstaand krediet had bij S. (...) en ze hem onmogelijk op een andere manier kon terugbetalen. U hield echter vol dat hij te oud voor u was en u maakte uw tante duidelijk dat u wenste te huwen met uw vriendje S. (...). Dit was voor uw tante evenwel onbespreekbaar, aangezien S. (...) van Peul origine was en uw tante onder geen beding wou dat u huwde met iemand van een andere etnie, laat staan met een Peul. In die periode was er immers een probleem tussen Peul en Malinké en uw tante haatte mensen van deze etnie. Uw protest resulteerde in klappen van uw tante, waardoor uw arm gebroken raakte.

Naar aanleiding hiervan ging u op een zaterdag naar uw vriendin K. S. (...), die in de wijk Sabendé in de stad Fria woonde. U had dermate veel pijn omwille van uw gebroken arm dat uw vriendin K. (...) u naar het ziekenhuis in Pechiné bracht. U had aanvankelijk evenwel te weinig financiële middelen om een behandeling te betalen en keerde terug naar uw vriendin waar u één week lang verbleef. Vervolgens keerde u terug naar het ziekenhuis. U werd er één maand lang opgenomen, totdat uw arm was genezen. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis vernam u dat u zwanger was.

U herinnerde zich de precieze datum niet meer, maar u wist wel nog dat u tijdens uw verblijf bij uw vriendin K. (...) klacht ging indienen tegen uw tante bij de gendarmerie van Fria. Nadat u uw gehele relaas aan de gendarmes had verteld, kreeg u te horen dat uw klacht een familiaal probleem betrof en u uw tantes beslissing diende te respecteren. U hoorde dat de gendarmes uw tante zouden bellen om u op te halen, waarop u de gendarmerie ontvluchtte. Op die manier kwam uw tante er evenwel achter dat u nog steeds in de stad Fria toefde en ze ging op zoek naar u. Met succes, want op een u onbekende datum kruiste uw beider wegen elkaar in de buurt van het kapsalon. U had uw tante evenwel niet opgemerkt. Ze gaf u een klap op het hoofd en u vervoegde haar terug naar huis.

U gokte dat u gedurende een tweetal weken werd opgesloten in een kamer. In deze periode werd u herhaaldelijk zwaar mishandeld. Toen uw tante u op een bepaald moment begon te schoppen, meende u dat u haar vertelde dat u zwanger was van S. (...). Hierop eiste uw tante dat u een abortus zou laten uitvoeren. Ze wilde immers geen Peulkind in huis en wou daarenboven ten allen prijze vermijden dat S. T. (...) te weten kwam dat u van iemand anders zwanger werd. Ze gaf u zwarte medicijnen. Aangezien u evenwel wist dat ze op die manier uw kind wou aborteren, nam u ze niet in.

Op een u onbekende datum slaagde u erin weg te vluchten toen uw zusje u eten

kwam brengen. U ging opnieuw naar uw vriendin K. (...) en vroeg haar een vriend van uw vriendje S. (...) te bellen, D. S. (...). Op dat moment had u immers geen contact meer met S. (...) zelf, noch had u er enig idee van waar hij verbleef en of hij al dan niet nog in leven was. U vroeg D. (...) u en uw baby te redden en betaalde hem drie miljoen Guineese frank opdat u uw land met zijn hulp zou kunnen verlaten. U dacht dat u vervolgens op 8 mei 2011 vertrok uit Guinee.

U herinnerde zich niet meer van wanneer tot wanneer u in Italië verbleef, maar u wist wel nog dat u na uw verblijf in Italië terugkeerde naar uw tante in Guinee. Aangezien zij echter bleef aandringen op een huwelijk met S. T. (...), vertrok u opnieuw. Op 8 februari 2012 kwam u in België aan en twee dagen nadien diende u een eerste asielaanvraag in bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 13 februari 2012 werd uw zoon A. K. B. (...) geboren in België. Zijn vader is S. B. (...).

Op 5 juli 2012 nam Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Op basis van vingerafdrukkenonderzoek werd immers vastgesteld dat u op 29 juni 2011 asiel aanvroeg in Verona (Italië) en dat zodoende Italië de Europese lidstaat was die bevoegd was voor de behandeling van uw asielaanvraag. Op 3 augustus 2012 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing, maar de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken werd gehandhaafd bij het arrest van 9 november 2012 (arrestnr. 104223). Op 7 februari 2013 vroeg u een tweede keer asiel aan.

Op 8 mei 2013 werd uw dochter K. C. (...) geboren. Haar vader is iemand die u leerde kennen in het opvangcentrum, maar wiens naam u vergat. U had immers enkel een onenightstand met elkaar en onderhield daarna geen enkele vorm van contact. Zodoende is hij er niet van op de hoogte dat hij vader werd van een dochter.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: Een geboorteakte van zowel uw zoon als dochter; een attest van besnijdenis type II op uw naam, opgesteld door dokter Severine Caluwaerts op 26 maart 2013; een medisch attest, opgesteld door dokter Brigitte van Hove op 4 maart 2013, betreffende uw gefixeerde linkerelleboog en littekens vastgesteld op uw lichaam; een overlijdensakte van uw vader evenals van uw moeder; een enveloppe van DHL; een enveloppe aan u geadresseerd en verzonden door D. S. (...); twee convocaties op naam van D. S. (...), gedateerd op 10 december 2012 en 1 februari 2013; een klacht ingediend door S. T. (...) bij de gendarmerie

van Fria tegen uw tante, gedateerd op 15 maart 2010; een klacht ingediend door uw tante bij de gendarmerie van Fria tegen D. S. (...), gedateerd op 1 oktober 2012; een getuigenis opgesteld door uw oom, I. S. C. (...); een zwangerschapsboekje waarin de opvolging van uw zwangerschap werd bijgehouden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen voor uw tante langs vaderskant evenals voor de man waarmee ze u wou dwingen te trouwen, omdat u weigerde in te stemmen met hun huwelijksplannen (CGVS p. 22). Daarenboven vreest u dat diezelfde tante uw kinderen zal vermoorden wanneer u terugkeert naar Guinee, aangezien buitenechtelijke kinderen voor haar onaanvaardbaar zijn en ze bovendien de vader van uw zoon haatte omwille van zijn Peul afkomst (CGVS p. 22; 14).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de frappante tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo dringen zich in eerste instantie een aantal zeer ernstige kanttekeningen op wanneer de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal worden vergeleken met elementen uit uw administratief dossier.

Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vroeg of u al dan niet bij de verklaringen bleef die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde, verwees u spontaan naar uw verblijf in Italië en stelde u: 'De reden waarom ik naar daar [Italië] ben gegaan, dat heeft mijn vriendin [A. (...)] geregeld, maar zij is dood, zij is verdronken' (CGVS p. 14). U verklaarde niet meer te weten van wanneer tot wanneer u in Italië was, maar u stelde nadien op een u onbekende datum te zijn teruggekeerd naar uw tante in Fria (CGVS p. 14). Om zich ervan te vergewissen dat er geen misverstand in het spel was, herhaalde het Commissariaat-generaal uw verklaring (CGVS p. 14). U bevestigde: 'Ik ben naar mijn tante teruggegaan, we hadden het toen nog niet over het huwelijk gehad hé, dat was ervoor' (CGVS p. 14). Aangezien u tijdens het gehoor meermaals verklaarde dat uw tante u eind 2009 de verplichting oplegde te huwen met S. T. (...), zou dit betekenen dat u vóór 2009 in Italië verbleef (CGVS p. 9; 17). Uit een Eurodac-verslag van 7 februari 2013 blijkt evenwel dat uw vingerafdrukken op 19 mei 2011 werden genomen in Lampedusa en op 29 juni 2011 in Verona (Hit Eurodac dd. 07.02.2013). Wanneer u werd geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, voerde u ter vergoelijking aan: 'Mijn tante is begonnen in 2009 dat ik moet trouwen, daarna ben ik gevlucht en toen ben ik teruggekomen en toen moest ik trouwen in 2011' (CGVS p. 16). Nog los van het feit dat het ten zeerste verbaast dat u uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Italië aanpaste al naargelang de vraagstelling, is het volstrekt ongeloofwaardig dat u naar uw tante zou terugkeren na de verscheidene ernstige incidenten die zich naar uw zeggen voor uw eerste vertrek zouden hebben voltrokken. Meer nog, dit doet reeds ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van het door u geopperde huwelijk en de problemen die u omwille hiervan zou hebben ondervonden.

Aangezien u er in de loop van het gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk op wees dat uw problemen met uw tante begonnen op het einde van 2009, werd u gevraagd vanaf dat moment zo concreet mogelijk uw problemen te beschrijven (CGVS p. 9; 16; 17). U verklaarde: 'Het is begonnen eind 2009, ik werd geslagen door mijn tante langs vaderskant, want ik moest trouwen, toen heeft ze mijn arm gebroken, toen ben ik bij mijn vriendin gegaan' (CGVS p. 17). Naar uw zeggen verbleef u op het einde van 2009 voor het eerst gedurende drie weken bij uw vriendin K. (...) (CGVS p. 18). Gevraagd waar u vervolgens naartoe ging, beweerde u: 'Ik ben daar ondergedoken totdat iemand [D. S. (...)] me geholpen heeft om weg te gaan, maar ik was ook [op een onbekende datum] naar de gendarmerie om klacht in te dienen' (CGVS p. 18). Aangezien de gendarmes contact opnamen met uw tante zou zij u uiteindelijk hebben weten te vatten en u 'ben[t] niet gevlucht, ik ben samen met haar [op een onbekende datum] meegegaan bij haar thuis' (CGVS p. 18; 19). 'Ik was gevangen daar [op een onbekende datum] (...) heel lang, heel lang, ze heeft me van die zwarte medicijnen gegeven (...) [om]dat ze mijn kindje wou vermoorden in mijn buik' (CGVS p. 19). Naar uw zeggen slaagde u er uiteindelijk in te ontsnappen, wanneer uw zusje de deur van de kamer opende om u eten te brengen (CGVS p. 19). Gevraagd waar u vervolgens naartoe vluchtte, vervolgde u: 'Daarna ben ik naar mijn vriendin gegaan en ik vroeg aan die vriendin om D. S. (...) te bellen, en op dat moment heeft ze contact opgenomen met hem' (CGVS p. 19). Wanneer het Commissariaat-generaal u ten slotte vroeg wat er verder nog gebeurde, gaf u aan met de hulp van D. S. (...) naar België te zijn gekomen (CGVS p. 19-20). Dat u in deze door u geschetste gang van zaken eenvoudigweg vergeet te vermelden dat u in mei en juni 2011 in Italië was en dat u nog naar Guinee terugkeerde alvorens u naar uw zeggen in België aankwam op 8 februari 2012 is wederom een ernstige indicatie dat het door u geschetste asielrelaas geenszins aan de werkelijkheid beantwoordt. (CGVS p. 16; Hit Eurodac dd. 07.02.2013).

Ook moet worden opgemerkt dat uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag over uw terugkeer vanuit Italië naar Guinee op geen enkele manier te rijmen vallen met uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag. Zo stelde u tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag dat u terugkeerde naar Guinee omwille van het overlijden van uw moeder (Terugnameverzoek dd. 26.03.2012, p. 3). Aangezien uw vingerafdrukken op 29 juni 2011 nog werden genomen in het Italiaanse Verona en u dus ten vroegste in de zomer van 2011 kan zijn teruggekeerd naar Guinee, zou dit betekenen dat u minstens twintig jaar oud was toen uw moeder stierf. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat uw ouders beiden om het leven kwamen in een auto-ongeluk toen u zeven à acht jaar oud was en dat u evenals uw broers en zussen naar aanleiding van hun overlijden werden opgevangen door uw tante (CGVS p. 3). Dat u het overlijden van uw moeder op twee dermate verschillende momenten in de tijd situeert, is volstrekt onaannemelijk. Bovendien plaatst het ook uw bewering dat u van kleins af aan door uw tante werd opgevoed op losse schroeven, waardoor eens te meer de waarachtigheid van uw asielrelaas op de helling komt te staan.

Ten slotte legde u ook omtrent uw vriendje S. B. (...) uiterst tegenstrijdige verklaringen af bij beide asielinstanties, hetgeen uw tantes vijandigheid ten aanzien van hem en het kind dat u van hem droeg ondergraaft. Zo beweerde u in het kader van uw eerste asielaanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken ongehuwd te zijn, maar preciseerde u vervolgens te hebben samengeleefd met de vader van uw zoon, M. S. B. (...) (Terugnameverzoek dd. 26.03.2012, p. 1). Wanneer tijdens uw gehoor de vraag werd opgeworpen of u ooit samenwoonde met uw vriendje S. B. (...) [oftewel M. S. B. (...)], antwoordde u daarentegen ontkennend en beweerde u: 'Ik ging niet naar hem toe, want hij wou met mij trouwen, we moesten eerst trouwen' (CGVS p. 10). Een huwelijk tussen uw beiden was naar uw zeggen evenwel uitgesloten, aangezien uw 'tante niet wou dat ik met hem trouwde want hij is van Peul van etnie' (CGVS p. 9). Bovendien beweerde u: 'Mijn tante wou ook die jongen [S. B. (...)] niet, ze haatte hem, daarom ben ik er zeker van dat ze mijn kindje pijn zou doen' (CGVS p. 22).

Daarnaast springen er ook opvallende incoherenties in het oog met betrekking tot de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal over het moment waarop u Onaar uw vriendin K. (...) ging: 'Ik had problemen (...) ik had veel pijn, want mijn arm was gebroken, dat heeft mijn tante gedaan, mijn tante heeft me mishandeld' (CGVS p. 4). Omwille van deze gebroken arm zou u uiteindelijk gedurende een maand zijn opgenomen in het ziekenhuis en u vervolgde: 'Toen was mijn arm genezen en toen zei mijn tante dat ik moest trouwen' (CGVS p. 5). Aangezien men redelijkerwijs zou vermoeden dat u in de door u beschreven situatie alle contact met uw tante zou proberen te ontwijken, polste het Commissariaat-generaal of uw tante ervan op de hoogte was dat u bij uw vriendin verbleef (CGVS p. 5). U antwoordde ontkennend (CGVS p. 5). Op de vraag hoe uw tante u dan informeerde dat u moest trouwen, paste u uw eerdere geschetste versie van de feiten wederom plotsklaps aan. U stelde: 'De reden waarom mijn arm gebroken was, waarom mijn tante mij heeft geslagen, is omdat ik moest trouwen en ik wou niet trouwen met die man en daarna ben ik naar die vriendin gegaan, dat is de reden waarom ik naar haar ging' (CGVS p. 5). Dat u de opeenvolging van deze cruciale feiten in uw asielrelaas eenvoudigweg door elkaar haalt, is volstrekt ongeloofwaardig en is evenzeer een ernstige indicatie dat u de door u geschetste feiten allerm minst werkelijk beleefde.

Ook met betrekking tot het moment dat u contact zou hebben opgenomen met D. S. (...) en het moment waarop u naar de gendarmerie zou zijn gegaan om klacht in te dienen tegen uw tante legde u allerm minst eensluidende verklaringen af. Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u in dit verband dat u na uw verblijf in het ziekenhuis aan D. S. (...) vroeg om u te helpen (CGVS p. 6). U verklaarde: 'Ik heb D. (...) gezien en hij zei dat hij me graag wou helpen (...) ik had drie miljoen Guinese frank, ik zei als je mijn kind kan redden, dan kan ik dat geld aan u geven' (CGVS p. 6). Hij zou u evenwel hebben gezegd dat hij zelf niet in de problemen wou komen, waarop u hem zou hebben voorgesteld om naar het politiebureau te gaan om klacht in te dienen (CGVS p. 6). Wanneer later tijdens het gehoor deze feiten opnieuw ter sprake kwamen, vertelde u ze frappant genoeg in omgekeerde volgorde en maakte u er op geen enkele manier gewag van dat de klacht die u indiende op welke manier dan ook verband hield met D. S. (...). Zo zou uw tante u naar uw zeggen hebben weten vinden nadat u klacht ging indienen bij de gendarmerie en zou u geruime tijd door haar zijn opgesloten (CGVS p. 18-19). In niet mis te verstane bewoordingen ging u verder: 'Daarna ben ik naar mijn vriendin gegaan en ik vroeg aan die vriendin om D. S. (...) te bellen en op dat moment heeft ze contact opgenomen met hem (...) Ik zei tegen D. S. (...) dat hij mij moest redden, hij moest ook mijn baby'tje redden, ik zei dat ik geld had, die drie miljoen Guinese frank, hij zei dat hij alles zou doen om mij te helpen (CGVS p. 19).

Al deze tegenstrijdigheden nopen tot de conclusie dat het door uw tante geplande gedwongen huwelijk en haar door u geschetste reactie op uw zwangerschap elke geloofwaardigheid missen.

Aansluitend hierbij dient ten slotte ook te worden opgemerkt dat u er geenszins in slaagde uw bewering hard te maken dat uw tante uw beide kinderen zou vermoorden bij terugkeer naar Guinee.

Gevraagd om welke reden u bang was dat uw tante uw kinderen zou vermoorden, verklaarde u: 'Want toen ik zwanger was, wou ze dat ik abortus deed en ik wou het niet, dat is ook vermoorden' (CGVS p. 17). Wat betreft de beweegredenen van uw tante om u te dwingen tot abortus, refereerde u naar de haatgevoelens die ze zou koesteren ten aanzien van uw vriendje en naar het door haar geplande huwelijk met S. T. (...). Zo beweerde u: 'Mijn tante zei dat ik abortus moest doen, dat ik het kind moest weghalen, ze zei dat ze geen Peulkind in haar huis wou' (CGVS p. 19). Even later klonk het dat S. T. (...) niet op de hoogte was van uw zwangerschap en 'daarom zei mijn tante dat ik het kindje moest weghalen' (CGVS p. 20). Wanneer u op het einde van het gehoor nogmaals de vraag werd gesteld heel precies uit te leggen waarom uw tante uw kinderen zou vermoorden, lichtte u toe: 'Want ik heb haar niet gerespecteerd, ik ben niet getrouwd met die man en ik heb buitenechtelijke kinderen gehad, dat zou ze nooit accepteren, daarom, als ik terugkeer naar Guinee dan zou ze mijn kinderen vermoorden' (CGVS p. 21). Hiermee overtuigt u evenwel niet dat uw tante tot een dermate extreme maatregel als moord zou overgaan. Hierboven werd immers reeds uitvoerig aangetoond dat uw verklaringen omtrent de door u ondervonden problemen met uw tante dermate incoherent zijn dat ze elke geloofwaardigheid missen. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de opvattingen over alleenstaande moeders of over een zwangerschap buiten het huwelijk zeer sterk uiteenlopen. Zo is er 'd'une part une vision que nous qualifions de 'tolérante' et d'autre part une perception plus répressive' (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 8). Er zijn sterke verschillen van familie tot familie afhankelijk van 'le degré d'ouverture au vie moderne, selon les ethnies et selon que l'on trouve en ville ou en campagne' (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 13). Dit indachtig dient te worden opgemerkt dat u verklaarde het grootste deel van uw leven in de stad Fria te hebben verbleven (CGVS p. 3-4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat u als moeder van een buitenechtelijke dochter zeker geen enkelinge bent in een stedelijk milieu als Fria en dat er om uiteenlopende redenen tal van eenoudergezinnen zijn in Guinese steden (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 7; 9). Ook al blijft het huwelijk 'très majoritairement le mode constitution de la famille guinéenne et le cadre privilégié de la procréation', in een urbane omgeving is het hebben van een buitenechtelijk kind niet langer een onoverkomelijke sociale handicap en een ongetrouwde moeder zoals uzelf wordt nauwelijks nog gestigmatiseerd door of verstoten uit de samenleving (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 7; 8).

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De door u voorgelegde geboorteakte van uw dochter bevat geen informatie die noopt tot een herziening van bovenstaande argumentatie. Wat betreft de door u voorgelegde geboorteakte van uw zoon kan opgemerkt worden dat de geboorteakte stelt dat M. B. (...) de vader is van uw kind. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt daarenboven dat u voor de Belgische autoriteiten, meer bepaald voor de stadsdiensten van Ottignies-Louvain-La-Neuve, op 13 maart 2012 een verklaring op eer ondertekende waarop u uitdrukkelijk verklaarde dat u gehuwd bent met M. B. (...), de vader van uw zoon, hetgeen het door u afgelegde asielrelaas verder onderuit haalt.

Ook legde u een medisch attest neer, waarin wordt vermeld dat u een besnijdenis type II onderging. Het is evenwel merkwaardig dat u weliswaar dit attest van besnijdenis voorlegde, maar dat u tijdens uw gehoor geen enkele omstandigheid vermeldde die u enige vrees zou inboezemen ten opzichte van uweerdere verminking, zelfs niet wanneer u uitdrukkelijk door het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u alles vertelde en u geen elementen meer had toe te voegen aan uw relaas (CGVS p. 22). Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat herbesnijdenis in Guinee enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen na de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk. Wel kan ook een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel in zeer uitzonderlijke situaties voor en vooral wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, 'Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.

Het medisch attest betreffende uw gefixeerde linkerelleboog en getuigende van het feit dat er littekens werden vastgesteld op uw lichaam vormt geen sluitend bewijs van de door u aangehaalde omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Een arts kan immers de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen en rekening houdend met zijn

bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen.

Aangaande de door u voorgelegde overlijdensaktes van uw vader evenals van uw moeder dient te worden opgemerkt dat deze geenszins te rijmen vallen met uw verklaringen. Zoals hierboven reeds aangestipt stelde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw ouders beiden om het leven kwamen in een auto-ongeluk toen u zeven à acht jaar oud was (CGVS p. 3). Terwijl op de overlijdensakte van uw vader 16 april 1996 staat vermeld, werd op de overlijdensakte van uw moeder echter neergeschreven dat ze stierf op 22 januari 2000. De vermeldingen in acht genomen dat uw vader overleed na een hospitalisatie van 10 dagen en dat uw moeder kwam te overlijden na een opname in het ziekenhuis van 15 maanden, betekent dit dus dat ze op respectievelijk 6 april 1996 en 22 oktober 1998 werden opgenomen in het ziekenhuis. Geconfronteerd met deze frappante discrepantie tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde aktes moest u daarenboven een afdoende verklaring schuldig blijven. Ter vergoelijking voerde u immers louter aan: 'Die documenten heb ik zelf niet gemaakt, ik weet niet wat er op die documenten staat, maar ik weet wel dat mijn ouders op dezelfde dag een ongeluk hebben gehad en dat ze op dezelfde dag om het leven zijn gekomen' (CGVS p. 15).

De aan u geadresseerde enveloppe van DHL vormt enkel een aanwijzing dat op 23 maart 2013 aan u documenten werden verstuurd vanuit Conakry door D. S. (...).

Over de twee convocaties op naam van D. S. (...), opgesteld op 10 december 2012 en 1 februari 2013 vertelde u: 'Hij [D. S. (...)] vertelde dat ze hem bedreigden, hij heeft ook convocaties gekregen en hij moest zich gaan melden, hij heeft een goede vriend en die heeft alle documenten gehaald (...) volgens hem [D. S. (...)] zijn dat bewijzen dat hij in de problemen zit (...) door mijn probleem is hij ook in de problemen gekomen, daardoor heeft hij convocaties gekregen en daardoor moet ik niet teruggaan' (CGVS p. 15). Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal de door u aangehaalde problemen niet als bewezen beschouwen enkel op basis van dit document.

Hetzelfde geldt voor de klacht ingediend door S. T. (...) bij de gendarmerie van Fria tegen uw tante evenals de klacht ingediend door uw tante bij de gendarmerie van Fria tegen D. S. (...). Er bestaat immers geen enkele garantie dat de neergeschreven feiten waarheidsgetrouw zijn.

De getuigenis opgesteld door I. S. C. (...) valt evenmin te rijmen met uw verklaringen. Wanneer u tijdens het gehoor werd gevraagd wie I. S. C. (...) precies is en hoe u hem kende, stelde u ontwijkend hem weldegelijk te kennen en opperde u: 'Hij ging bij ons toekomen in Fria, in ons huis' (CGVS p. 15). Na aandringen van het Commissariaat-generaal vertelde u dat hij familie is van uw tante (CGVS p. 15). Gevraagd hoe hij precies verwant is met uw tante antwoordde u nogmaals in uiterst vage bewoordingen: 'Hij komt daar, op bezoek, hij is gewoon familie of een kennis van haar, maar hij komt vaak naar ons toe' (CGVS p. 15). In de getuigenis valt echter te lezen dat u de dochter bent van zijn overleden broer. Dat u er niet van op de hoogte zou zijn dat I. S. C. (...) de broer is van uw vader en zodoende ook van uw tante is volstrekt ongeloofwaardig. Eerder dan uw verklaringen te schragen, ondermijnt dit door u voorgelegde attest zodoende eens te meer uw asielrelaas.

Met betrekking tot het door u voorgelegde zwangerschapsboekje dient te worden opgemerkt dat het reeds een beperkte bewijswaarde bezit aangezien het een geprint exemplaar en geen origineel document betreft. U beweerde tijdens het gehoor dat dit stuk het bewijs vormde dat u naar Guinee terugkeerde na uw verblijf in Italië, 'want toen ik in Guinee was ging ik naar de dokter' (CGVS p. 16). Aangezien echter overduidelijk aanpassingen werden aangebracht in de oorspronkelijk neergeschreven data waarop de onderzoeken plaatsvonden, vervalt de reeds geringe bewijswaarde van dit document volledig.

Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen ten slotte, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen.

Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreft de aangevoerde schending van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel het volgende bepaalt: *"Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden"*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij haalt aan dat zij op 8 mei 2013 van een dochter beviel in België (verzoekschrift, stuk 2) en dat zij zelf een besnijdenis (type 2) onderging in Guinee. Verzoekende partij brengt een medisch attest bij d.d. 18 december 2013 waaruit blijkt dat haar dochter niet werd besneden (verzoekschrift, stuk 6) en zij vreest momenteel dat haar dochter het slachtoffer zal worden van een besnijdenis indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij stelt echter vast dat het risico op besnijdenis van haar dochter niet door verwerende partij werd onderzocht en dat de bestreden beslissing hier met geen woord over rept.

Verzoekende partij beaamt dat zij deze vrees pas voor het eerst opwerpt in voorliggend beroep, doch hieruit kan volgens haar echter niet automatisch worden afgeleid dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar en citeert een tweetal passages uit de *"Richtlijnen van UNHCR met betrekking tot FGM"* (verzoekschrift, stuk 3). Verzoekende partij oppert dat, nu zij zelf werd besneden, er sprake is van een begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 EVRM indien zij met haar dochter zou terugkeren naar Guinee. Bovendien blijkt

uit gezaghebbende bronnen dat haar vrees objectief gegrond is. Verzoekende partij stelt dat, hoewel er dan al discussie mag bestaan over het exacte besnijdenispercentage in Guinee, iedereen er over eens is dat dit percentage zeer hoog ligt. Zo haalt UNICEF aan dat 96% van alle vrouwen in Guinee besneden wordt. Bij vrouwen van Peul-origine zou dit cijfer zelfs 99% bedragen (verzoekschrift, stuk 4). In dit verband verwijst verzoekende partij ook nog naar en citeert zij uit het *“recente Nederlandse Algemeen Ambtsbericht Guinee van maart 2013”* (verzoekschrift, stuk 5), teneinde aan te stippen dat genitale verminking van vrouwen in Guinee op grote schaal voorkomt – zo zou meer dan 95% van de Guinese vrouwen een vorm van genitale verminking hebben ondergaan – en dit in alle godsdienstige en etnische groepen en geografische gebieden van het land. Verzoekende partij concludeert dat deze cijfers duidelijk aantonen dat FGM uiterst vaak voorkomt in Guinee, en dat haar vrees bijgevolg objectief gegrond is. Een onderzoek naar dit risico is volgens haar dan ook uiterst aangewezen. Verzoekende partij wenst er verder nog op te hameren dat bij dit onderzoek rekening dient te worden gehouden met haar profiel van ongeschoolde vrouw en met het feit dat haar dochter een buitenechtelijk kind is, hetgeen haar extra kwetsbaar maakt. Dit blijkt volgens verzoekende partij uit de aan het administratief dossier toegevoegde SRB van juni 2012, waarvan zij in haar verzoekschrift enkele passages weergeeft. Verzoekende partij wenst ook nog aan te stippen dat zij zelf een groot risico loopt om te worden uitgesloten in Guinee omwille van het feit dat ze een buitenechtelijk kind baarde, en dit ondanks het feit dat zij afkomstig is uit een stedelijk milieu. Wederom geeft verzoekende partij een passage weer uit de voormelde SRB. Verzoekende partij besluit dat bij het onderzoek van de door haar aangehaalde vrees dat haar dochter zal worden besneden rekening dient te worden gehouden met voormelde elementen. Bijkomend onderzoek is volgens haar dan ook noodzakelijk.

2.2.3.2. De Raad kan zich volledig aansluiten bij hetgeen verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen en verwijst dan ook integraal naar het door haar geformuleerde antwoord: *“Verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoekende partij het de commissaris-generaal bezwaarlijk kan verwijten dat de bestreden beslissing met geen woord rept over het risico op besnijdenis van haar dochter nu verzoekster pas in het kader van onderhavig verzoekschrift voor het eerst een dergelijke vrees opwerpt. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster nooit eerder melding maakte van een dergelijke vrees. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoekster enkel melding van een gedwongen uithuwelijking als reden voor haar vlucht uit haar land van herkomst (Vragenlijst van 11 februari 2013, vraag 5), waarbij ze tevens aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal (hierna: CGVS) verklaarde dat ze op het interview op de DVZ “ik denk dat ik alles heb gezegd” (gehoorverslag CGVS, p. 2). Ook tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde verzoekster bij haar terugkeer naar Guinee enkel te vrezen voor haar tante langs vaderskant evenals voor de man aan wie haar tante haar wou uithuwelijken, omdat verzoekster weigerde in te stemmen met deze huwelijksplannen. Daarenboven vreest verzoekster dat diezelfde tante haar kinderen zal vermoorden wanneer zij terugkeert naar Guinee, aangezien buitenechtelijke kinderen voor haar onaanvaardbaar zijn en ze bovendien de vader van haar zoon haatte omwille van zijn Peul afkomst (gehoorverslag CGVS p. 22 & 14). Verzoekster repte met geen woord over een vrees voor besnijdenis van haar dochter. Dit is wel degelijk zeer frappant nu verzoekster wel melding maakte van haar vrees dat haar kinderen zouden vermoord worden door haar tante. Verwerende partij benadrukt hierbij dat van een asielzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoekster dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). De asielzoekster draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van haar asielrelaas. Derhalve ondergraaft dit op ernstige wijze de geloofwaardigheid en de ernst van verzoeksters bewering dat ze niet kan terugkeren naar Guinee uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Temeer aan verzoekster tijdens het gehoor op het CGVS expliciet werd gevraagd of er nog andere redenen zijn die haar terugkeer naar Guinee verhinderen (gehoorverslag CGVS, p. 22):*

“Zijn er nog andere redenen die uw terugkeer naar Guinee verhinderen?”

Ik had problemen, daarom ben ik gevlucht, als ik terugkeer zou mijn tante me nog eens mishandelen, ze heeft al eens mijn arm gebroken, maar wat het ergste is, zijn mijn kinderen, ze zou iets aan mijn kinderen aandoen, dat wil ik niet, kijk ik ben gehandicapt geworden, ik kan mijn arm niet zo recht doen, die arm [AZ wijst naar linkerarm] blijft zo en die politie wou mij niet helpen, hoe kan ik dat doen dan?

U zei eerder dat uw tante uw kinderen zou vermoorden of iets zou aandoen, omdat het buitenechtelijke kinderen zijn. Om welke reden is het hebben van buitenechtelijke kinderen zo problematisch voor uw tante?

Dus, als je kinderen krijgt en je bent niet getrouwd, ze willen dat niet en mijn tante wou ook die jongen niet, ze haatte hem, daarom ben ik zeker dat ze mijn kindje zou pijn doen.

U zou toch niet de enige alleenstaande moeder zijn in Guinee? Het Commissariaat-generaal beschikt over informatie dat eenoudergezinnen allerminst een uitzondering zijn in steden?

Ik vertel u mijn verhaal, mijn tante zou mijn kinderen vermoorden, ik ken haar en ze haatte die jongen. Heeft u alles kunnen vertellen wat u wou vertellen?

Ik had een probleem, daarom ben ik gevlucht, maar nu heb ik een erger probleem gekregen, ik wil niet dat mijn kinderen worden vermoord, daarom vraag ik aan u om bescherming, voor mij is geen probleem, maar mijn kinderen wil ik niet kwijt.

U heeft geen elementen meer toe te voegen aan uw relaas?

Ja, ik moet er iets bijzeggen, ik wil aan iedereen vragen, oudere mensen, vrouwen, mannen, alsjeblieft, bescherm mijn kinderen, ik wil dat mijn kinderen worden beschermd, dat is alles wat ik vraag."

Verwerende partij antwoordt vervolgens dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift geenszins aannemelijk maakt dat zij uit vrees voor besnijdenis van haar in België geboren dochter internationale bescherming behoeft en dat zij bij terugkeer naar Guinee haar dochter niet tegen besnijdenis zou kunnen beschermen, mocht dat al nodig zijn. Verzoekster toont niet aan wat haar mogelijk in Guinee kan belemmeren, zoals andere Guineese moeders, haar dochter te beschermen te meer nu ze buitenlandse ervaring heeft opgedaan. Vooreerst merkt verwerende partij op dat de loutere verwijzing naar verzoeksters eigen besnijdenis - wat een bijzonder traumatische ervaring moet geweest zijn - op zich niet volstaat om te concluderen dat hetzelfde lot voor verzoeksters dochter is weggelegd. Vervolgens kan ook worden aangestipt dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt dat er zich in Guinee langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt met betrekking tot het besnijden van meisjes. Hoewel de prevalentiegraad van besnijdenis in Guinee bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud volgens de laatste officiële cijfers uit 2005 niet minder dan 96 percent bedraagt, dient in rekening te worden gebracht dat dit cijfermateriaal dateert van ruim acht jaar geleden. Recent onderzoek op het terrein leert dat er zich sindsdien een belangrijke afname van dit fenomeen voordeed. Zo stelden meerdere gesprekspartners werkzaam in de gezondheidssector tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in Guinee in november 2011 vast dat er zich in de afgelopen jaren een daling van het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk voltrok (Rapport de mission en République de Guinée (29 octobre - 19 novembre 2011), Cedoca, maart 2012, p. 18). De in augustus 2011 gepubliceerde onderzoeksresultaten van het project ESPOIR (een consortium bestaande uit Pathfinder International, Tostan en PSI Guinée, financieel gesteund door USAID) reflecteerden dezelfde bevindingen. Voor deze studie werden in geheel Guinee 4407 personen tussen 18 en 55 jaar oud bevraagd, die minstens één dochter tussen 4 en 12 jaar oud onder hun hoede hadden. De mannen en vrouwen die deelnamen aan dit onderzoek verklaarden dat meer dan de helft van hun dochters niet besneden waren (50,7%), waarbij een beduidend hoger percentage werd opgetekend in Conakry (69,1%) en Moyenne Guinée (63,4%). In lijn hiermee verklaarde Dokter Morissanda Kouyaté op 13 februari 2013 op Radio France Internationale (RFI) tenslotte dat 'la tendance est à la baisse partout dans le monde où la pratique existe. Les derniers chiffres montrent que les pays les plus hostiles (...) comme la Guinée (...) aujourd'hui se retrouvent au bas de l'échelle, avec une réduction de plus de 20%' (SRB, Guinée - Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 8-9) (vrije vertaling door de Raad : 'overall ter wereld is er een neerwaartse tendens merkbaar waar deze praktijk bestaat. De laatste cijfers tonen aan dat de meest ongunstige landen (...) zoals Guinee (...) zich vandaag aan de onderkant van de ladder bevinden, met een vermindering van meer dan 20%.'). Zodoende kan redelijkerwijs worden besloten dat in het bijzonder de jongere generatie in steden almaar minder aan de traditionele praktijk van besnijdenis wordt blootgesteld. Aansluitend hierbij dient te worden aangestipt dat meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke gebieden en in intellectuele kringen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en zijn in staat de noodzakelijke omstandigheden te creëren om de besnijdenis van hun dochter te verhinderen tot ze meerderjarig is (SRB, 'Guinée - Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 17-18).

Waar verzoekster stelt dat er rekening dient gehouden te worden met haar profiel van ongeschoolde vrouw wenst verwerende partij op te merken dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in Guinee een opleiding haarvlechten volgde en dat zij hier intussen zeer goed in is (gehoorverslag CGVS, p. 13). Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij in het verleden reeds naar Italië reisde, opnieuw terugkeerde naar Guinee om vervolgens nogmaals -als zwangere vrouw - naar Europa te reizen en een asielaanvraag in te dienen in België waarmee verzoekster aantoont over een zekere zelfstandigheid te beschikken. Uit bovenstaande informatie blijkt dat, indien verzoekster in stedelijk gebied woont, zoals bij haar het geval is (verzoekster verklaarde immers het grootste deel van haar leven in de stad Fria te hebben verbleven), zij de (eventuele) besnijdenis van haar dochter kan voorkomen. Van iemand met verzoeksters doorzettingsvermogen en capaciteiten - verzoekster ontvluchte in het verleden reeds

eerder haar land van terugkeer, verbleef in Italië en keerde terug naar Guinee, en leeft momenteel alleen met haar twee kinderen in een vreemd land - kan eveneens verwacht worden dat zij in Guinee de mogelijkheid creëert om haar dochter tegen besnijdenis te beschermen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij tegen de traditie durft in te gaan doordat zij een vriendje had zonder getrouwd te zijn en bovendien zwanger werd van hem. Gezien al deze vaststellingen is verwerende partij van mening dat dan ook redelijkerwijs van verzoekster kan worden verwacht dat zij voldoende weerbaar is om in te gaan tegen eventuele familiale en/of sociale druk om haar dochter te laten besnijden. Uit informatie van het CGVS blijkt bovendien dat verzoekster omwille van de beslissing haar dochter niet te laten besnijden niet het voorwerp zou uitmaken van pesterijen. Uit bovenvermelde informatie blijkt immers eveneens dat ouders die in de stad wonen niet formeel bedreigd worden, noch dat ze worden gediscrimineerd op het niveau van werk of dat ze worden vervolgd door de overheid omwille van het weigeren van een besnijdenis. Kortom, het is voor verzoekster wel degelijk mogelijk haar dochter tegen besnijdenis te beschermen zonder hier zelf noemenswaardige problemen door te ondervinden (SRB, 'Guinée - Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 18). Bijgevolg maakt verzoekster haar vrees voor de besnijdenis van haar in België geboren dochter niet aannemelijk.

Waar verzoekster opwerpt dat tevens rekening dient gehouden te worden met het feit dat verzoeksters dochter onbetwistbaar een buitenechtelijk kind is, volhardt verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing dat: "Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de opvattingen over alleenstaande moeders of over een zwangerschap buiten het huwelijk zeer sterk uiteenlopen. Zo is er 'd'une part une vision que nous qualifierons de 'tolérante' et d'autre part une perception plus répressive' (SRB, 'Guinée - Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 8) (vrije vertaling door de Raad : 'enerzijds is er een strekking die kan worden beschouwd als zijnde tolerant, anderzijds is er een meer repressieve perceptie'). Er zijn sterke verschillen van familie tot familie afhankelijk van 'le degré d'ouverture au vie moderne, selon les ethnies et selon que l'on trouve en ville ou en campagne' (SRB, 'Guinée - Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 13) (vrije vertaling door de Raad : 'de graad van openheid naar een moderne samenleving, naargelang de etnie en naargelang hoe men er tegen aankijkt in de stad of op het platteland'). Dit indachtig dient te worden opgemerkt dat u verklaarde het grootste deel van uw leven in de stad Fria te hebben verbleven (CGVS p. 3-4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat u als moeder van een buitenechtelijke dochter zeker geen enkelinge bent in een stedelijk milieu als Fria en dat er om uiteenlopende redenen tal van eenoudergezinnen zijn in Guinese steden (SRB, 'Guinée - Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 7; 9). Ook al blijft het huwelijk 'très majoritairement le mode constitution de la famille guinéenne et le cadre privilégié de la procréation' (vrije vertaling door de Raad: 'in overgrote meerderheid de vorm van gezinssamenstelling in Guinee en het geprefereerde kader voor de menselijke voortplanting'), in een urbane omgeving is het hebben van een buitenechtelijk kind niet langer een onoverkomelijke sociale handicap en een ongetrouwde moeder zoals uzelf wordt nauwelijks nog gestigmatiseerd door of verstoten uit de samenleving (SRB, 'Guinée — Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 7; 8).'".

Het voormeld betoog en verweer van verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.4. In de bestreden beslissing wordt op zeer uitvoerige wijze gemotiveerd waarom verwerende partij niet het minste geloof kan hechten aan de door verzoekende partij voorgehouden bewering dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de problemen die zij met haar tante langs vaderskant zou hebben gekend – verzoekende partij stelt dat zij haar tante en de man met wie zij diende te trouwen vreest omdat zij weigerde in te stemmen met hun huwelijksvoorstel en dat zij daarenboven vreest dat haar tante haar kinderen zal vermoorden omdat het buitenechtelijke kinderen zijn en omdat zij de vader van haar kinderen haat omwille van zijn Peul afkomst. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift met geen woord rept over de verschillende motieven die aan de basis liggen van deze conclusie, worden deze als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt (zie ook punt 2.2.5.). De conclusie dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij aangebrachte asielrelaas, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Het geheel van het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van

de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *"In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.*

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013)."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de zeer uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 30 en stuk 31) en dat verzoekende partij tijdens het meer dan vier uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 29 augustus 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden. Volledigheidshalve verwijst de Raad, voor wat betreft de specifieke kritiek dat verwerende partij haar vrees dat haar dochter zal worden besneden in Guinee niet heeft onderzocht, naar de uiteenzetting in punt 2.2.3.2..

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT